

Stokholmas latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 123

Gana raksts

2012. gada Kristus piedzimšanas svētkos, ievadot anno Domini 2013

“Meklējiet un jūs atradīsiet”
Mt 7:7b – salīdziniet gada
lozungu Ebr 13:14

Mīļās māsas, mīļie brāļi Kristū,

Jēzus vārdi bieži ir izaicinoši, kā šie vārdi no Viņa kalna sprediķa. Pretstatā ar mūsu pieredzi par pasauli. Katrs no mums jau ir meklējis, bet nav atradis. Sākot ar sīkām ikdienas lietām, līdz svarīgiem dzīves risinājumiem. Apzināsimies, ka Jēzus vārdi šajos gadījumos nav šīs dzīves un pasaules naīvs apraksts, kas diemžēl esošo sajauc ar vēlamo. Jēzus vārdi ir dažkārt apzinātā pretstatā ar šo pasauli. Tajos mēs dzirdam apsolījumu, kas sniedzas pāri šai īstenībai. Kā mierinājums, un vēl biežāk kā mudinājums, norādot uz Dieva valstības mērāuklām. Un Jēzus vārdi ir cieši saistīti ar Viņa personu. Tie neizteic tikai kādu pasaules gudrību, bet tajos ir Dieva Dēla īstenošanas spēks. Kā Radītājs ar savu vārdu sauca esamībā pasauli, tā mūsu Pestītājs ar savu vārdu spēj pārveidot to un mūs. Svētīgi ...!

Jau paši Ziemsvētku stāsti liecina: Meklējiet, un jūs atradīsiet! Gudrie no austrumiem saredz zvaigzni un dodas tālā ceļā, meklēt jaunpiedzimušo valdnieku. Un viņi atrod, priecājas ar varen lielu prieku, ieiet namā, ierauga bērnu, krīt ceļos un pielūdz. Un arī vietējie gani saņem aicinājumu meklēt savu Pestītāju, “un tie steigšus nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu”. Kārlis Skalbe ar savu Ziemsvētku dziesmu mūsdienīgi izteicis šo atrašanas brīnumu: “Meklētāja ceļš ir galā ...”

Pateicoties Jēzus Kristus apsolījumam arī mēs varam mūsu ceļu iet droši un mērķtiecīgi. Mums mūsu dzīves jēgu nav jāmeklē izmisīgi. Dievs devis Sevi atrast Vārdā un Sakramentā. Dieva pēdas atrodamas šajā brīnišķīgā pasaulē. Dievs ir mīlestība (Jņ 3:16). Neskaitāmas ir Dieva dotās ceļa zīmes uz atrašanu, kas reiz būs pilnībā. Viņa baušļi un padomi, Viņa pavadīšana Svētā Garā.

Pateiksimies par visiem brīžiem aizvadītajā gadā, kuros esam varējuši Dievu atrast, kaut arī vēl cilvēcīgā nepilnībā. It īpaši pateiksimies, kur tas noticis mūsu LELBĀL, mūsu Baznīcā ārpus Latvijas. Pateicos no sirds, kur amata māsas un brāļi, bet dažreiz arī kāds no draudzes locekļiem bez īpaša amata man ir palīdzējis tā meklēt, lai es atrastu. Paldies par Dieva klātbūtnes zīmēm caur Jums – ar padomu un palīdzību, ar Jūsu viesmīlību. “Mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo” izjūtu arī manā kalpošanā, apzinoties, ka šie vārdi raksturo daudzu mūsu dzīves gaitu. Uz mūžīgām Tēva mājām nācies izvadīt šajā gadā mūsu pirmo sievieti mācītāju Austrālijā, agrāko LELBA pārvaldes priekšnieku un LU Teoloģijas fakultātes dekānu, abus vecākos LELBĀL mācītājus. Bonnā, Vācijā, ordinējām amata māsu no Latvijas kalpošanai Denverā, Amerikā. Rīgā sveicām Otavai un Montreālai izraudzīto mācītāju.

LELBĀL pievienojusies Rīgas Evaņģēliskā Draudze. Lielā dažādībā risinās mūsu meklēšana. Cik labi, ka mūsu visu mērķis ir viens un atrodams: Dievs, Jēzus Kristus Tēvs. Tas, kura ziņā nākošais gads un mūžība.

Novēlu, lai Viņa iezīmē mēs būtu priecīgi meklētāji. Baznīcas locekļi, kas nepretendē uz patiesību, ko bāzt kabatā jeb ar ko tiesāt līdzcilvēkus, kā to darīja Jēzus nonāvētāji farizeji un rakstu mācītāji, it kā atsaucoties uz Dieva Vārdu, it kā aizstāvēt to. Šādu ir pilna pasaule, un tie šķel un karo. Bet kā priecīgi meklētāji, kuriem dots apsolījums atrast. Jā, varbūt atbilde mums pat jau ir dota – kaut mēs vien zinātu, kā pareizi jautāt, kā pareizi meklēt!

Sveicu Jūs kā līdzī meklētājs uz Jēzus solīto atrašanu.

Jūsu Elmārs Ernsts Rozītis
LELBĀL archibīskaps

+ Elmārs Ernsts Rozītis

Jauns gads!

Mums ir divi kalendāri — Baznīcas liturģiskais un laika kalendārs. Katram ir savi iedalījumi. Laika kalendārs mēnešus iedala gadalaikos, ziema, pavasaris, vasara, rudens, bet liturģiskais Ziemsvētku, Lieldienu, un garā Vasarsvētku ciklā. Abiem gadiem ir svētku un jubileju dienas, kuras ik gadu svinīgi atzīmējam. Abiem kalendāriem ir savas krāsas, piemēram, ziemei balta, pavasarim zaļa, vasarai dzeltena, rudenim brūna. Liturģiskam, Ziemsvētku ciklām ir zils un balts, Lieldienu, violets un balts, pa vidam sarkana, un Vasarsvētku ciklam ir zaļa.

Kas tad ir jauns, ja jau zinām tik daudz par nākamo gadu? Dažkārt pat solījumi, kurus sev dodam gada nogalē atkārtojas. Jūs ziniet, tādi kā aktīvi piekopšu fizikultūru, atteikšos no kaitīgām vielām, nokritīšos svarā, nekašķēšos ar ģimenes locekļiem, būšu pozitīvāka pret kolēģiem un darbu,

mācīšos cītīgāki, piestrādāšu pie savas karjēras, krāšu naudu, utt. utl. Es apsolu! Tas ir mans mērķis!

Ir viegli dot solījumus, tomēr, man gribētos teikt, pirms tos dod, vai nebūtu labi apsvērt vai ir apņēmība tos izpildīt, lai nebūtu vilšanās, un lai tie nepaliktu vienīgi kā vēlmju domāšana par to, kādu tu gribi savu dzīvi. Dažkārt mainām savas domas un to virzienu, un solījums nav vairs būtiski svarīgs. Tā arī var gadīties.

Kā ar Dieva solījumiem? Manu dzīvi stiprina Dieva solījums, ka „tev pietiek ar manu žēlastību, jo mans spēks top pilnīgs nespēkā.” Un, ka caur Jēzu Kristu „mēs ticībā esam mantojuši ceļu uz šo žēlastību.” Savā nespēkā, ar Dieva žēlastību mēs topam stipri. To bieži sev atgādinu! Dieva apņēmība nezūd, „Dievs ir uzticāms, viņš nepieļaus, ka jūs tiekat pārbaudīti pāri tam, cik spējat nest. Viņš arī rādīs ceļu, kā iziet no pārbaudījuma, dodams spēju jums to panest.” Dievs deva solījumu būt ar mums „ik dienas līdz laiku beigām.” Nekad neatstāti, ne dzīvē, tās priekos un bēdās, ne nāvē!

Jaunais gads nāk ne tik vien ar solījumiem, bet ar novēlējumiem.

Novēlu Jums šos svētības vārdus:

Lai Dieva acs būtu uz tevi

Lai Kristus gaitas tevi vadītu

Un Gars tevi piepildītu bagātīgi,

ar iedvesmi dzīvot valstības gaismā!

Novēlēsim viens otram žēlastības pilnu gadu, daudz prieku, mīlestību un piepildījumu!

Prāveste Ieva Graufelde

Sirsnīgi gaidām draudzes locekļus ierasties Pilnsapulcē

svētdien, 2013. gada **10. februārī**, Somu baznīcas draudzes namā
pēc dievkalpojuma Somu baznīcā, kas sākas plkst. 14.00

Dienas kārtība

1. Pilnsapulces atklāšana.
2. Pilnsapulces vadītāja, sekretāra un balsu skaitītāju vēlēšanas.
3. Konstatēšana, vai pilnsapulce sasaukta saskaņā ar statūtiem.
4. Pilnsapulces darba kārtības apstiprināšana.
5. Draudzes darbības gada pārskats.
6. Draudzes saimnieciskais pārskats.
7. Revīzijas komisijas ziņojums.
8. Gada pārskata un revīzijas komisijas ziņojuma pieņemšana.
9. Valdes un padomes atbrīvošana no atbildības par 2012. gada darbību.
10. Draudzes pārstāvja pie Baznīcas pārvaldes ziņojums.
11. Draudzes Sinodes pārstāvju ievēlēšana.
12. Turpmākā darbība.
13. 2013.g. budžets.
14. Dažādi jautājumi.

Vēlamies pieminēt tās personas, kuras ārpus draudzes valdes un Padomes loka, ar lielu sirsnību piedalījušās mūsu 2012. gada darbībā.

Mūsu saimniece Ingrīda Leimane:

Sirsnīgs paldies visiem, kas gan pirms un pēc dievkalpojumiem ir palīdzējuši gan ar cepšanu, gan ar galdu klāšanu un trauku novākšanu!

Korektūras lasītāja:

Mirdza Krastiņa

Dievkalpojumos piedalījušies:

Pie ērģelēm un klavierēm

Rūta Baumgarte, Gundega Dūda Tooma, Heri Eusterlid, Göran Grahn, Nonna Shilo-Svensson

Čello

Anja Strautmane

Flautiste

Inta Heimdal

Vijole

Ēriks Kancāns

Solisti

Pāvils Johansons un Christer Wikmark

Solistes

Daiga Kivleniece un Laine Lasmane Wikmark

Stokholmas latviešu koris

Gaidas Rulles vadībā

Ansambļis

Christer Wikmark vadībā

Dziedātāji

Jānis Bergholcs, Ieva Graufelde, Pāvils Johansons, Kristīne Lagzda Haapanen, Ingrīda Leimane, Daiga Kivleniece, Jānis Krēsliņš, Laine Lasmane Wikmark, Inga Strante, Laima Veigure, Anneli Zvejnieks un Ilze Zvejnieks.

Stokholmas latviešu skolas audzēkņi

Ievas Lāses vadībā

Emila Dārziņa mūzikas skolas audzēkņi

Monta Garkeviča, Pauls Gendrikovs, Leila Hairuva, Beate Matvejeva, Krišjānis Rērihs, Ieva Sarja, Amanda Tauriņa un Felix Vu

Viesu mācītāji

Archibīskaps Elmārs E. Rozītis, Dr. Normunds Kamergrauzis, katoļu priesteris Andris Priede

Pie karoga 18. novembrī

Stokholmas Latviešu skolas audzēkņi

Mīļš paldies Jums visiem un lai

2013. gads Jums būtu labvēlīgs!

Dievkalpojumu kolektes 2012. gadā

Draudzes darbība balstās uz dievkalpojumiem, kuros visi vienmēr ir ļoti mīļi gaidīti. Dievkalpojumā piedalīties nav tikai ticības apliecināšana, bet arī iespēja būt kopā ar līdzcilvēkiem ar tām pašām pamatvērtībām; Izrādīt mīlestību vienam pret otru, atbalstīt grūtībās nonākušos cilvēkus, kā arī priecāties līdzī otram priekam.

Viens no mūsu draudzes atbalstīšanas darbiem ir ziedot kolektes labdarīgiem mērķiem. Mums prieks paziņot, ka 2012. gadā savāktās kolektes ir 20.977.- kronu apmērā. Tā summa tika sadalīta sekojoši:

- 750.- Evāņģēlistei Valdai Grīnbergai, Latvijā.
- 4.545.- Latviešu Audžuģimenes Biedrībai.
- 1.457.- Stokholmas latviešu skolas grupas braucienam uz Latviju.
- 14.225.- Daugavpils diacēzei priekš atbalsta bērniem un bērnu ģimenēm dzīvojot nelabvēlīgos apstākļos Latgalē.

No sirds dziļumiem pateicamies visiem dievkalpojumu apmeklētājiem par saņemto atbalstu mūsu draudzei un tās labdarībai!

Raudošais Dievs un samulsušais cilvēks

Priekšvārds

Ingmara Bergmaņa filma "Fanija un Aleksandrs" Fanija gandrīz vai nemanāmi ienāk istabā un novēro Aleksandru. Aleksandrs viņu pat nepamana. Viņš pārvieto figūras uz sava mazā mājas teātra skatuves un veido pats savu noslēpumā tīto un citiem neuzmināmo drāmu par pasauli. Un tieši šī drāma iezīmēs visu viņa vēsturi.

Radīšanas drāma

Tāda noslēpumaina un līdz galam neizzināma drāma ir arī Radīšanas stāsti no Bībeles pirmajām nodaļām. Tikai šī drāma, viņpus Aleksandra personīgās pasaules, iezīmē katra atsevišķa cilvēka, pasaules un paša Dieva vēsturi.

Dievs 1. Mozus grāmatā atklājās kā tāds, kam ir noteikts ieskats par to, kas ir morāli labs un ļauns. Viņš rada valodu, nosauc gaismu par dienu un tumsu par nakti. Viņš rada vienu lietu pēc otras no nekā, katram radījumam piešķir vārdu un pēc katra radīšanas notikuma to izvertē. Tam seko cilvēka radīšana un arī to Dievs atzīst par labu esam:

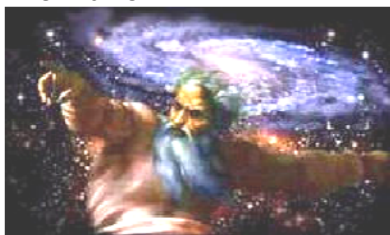
"Un Dievs pārbaudīja visu, ko Viņš bija radījis un, lūk, viss bija ļoti labs." (1 Moz. 1:31)

No visa tā, ko Dievs bija labi radījis un pārbaudījis; tomēr lauku zvēri izrādās ir viltīgi un čūska izrādās ir viltīgāka par citiem zvēriem un notiek pirmā traģēdija Dieva ģimenē.

Pirmā traģēdija Dieva ģimenē

Nevainīgais cilvēks top čūskas kārdināts lai iegūtu ieskatus par to, kas ir labs un ļauns un auglis no aizliegtā zinību koka tiek apēsts. Lai cilvēks nepaspētu ēst arī no dzīvības koka un tā kļūtu netikai morāls, bet arī nemirstīgs, Dievs to izdzen no paradīzes.

Lielā mērā šis ir raupjs kopsavilkums visam Radīšanas stāstam, kurš no drāmas pārvēršās par traģēdiju gan pašam Dievam, gan cilvēkam.

Tam seko Dieva pirmā vilšanās, viņā dzimst dusmas un naidis. Dievs vairs nesaredz, ka viss, ko viņš radīja ir labs, viņš ir neapmierināts un vīlies, redzot ka Radīšanas projekts ir izgāzies. Viņā pamožās vēlēšanās sevis radīto iznīcināt un vispār aizmirst. Viņš arī nicina un tajā pasaules likvidēšanās procesā pats Dievs aizlūzt:

"Tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš savā sirdī noskuma." (1. Moz. 6:6)

Šajā traģēdijā Dievs it kā pārkāpj pāri pats sev un kļūst žēlīgs, žēlsirdīgs, un tieši tas Viņu padara par Visuvaldītāju. Šī aina dažādās versijās atkārtojās Svētajos Rakstos un savā pilnīgākajā izteiksmē tā izgaismojās Jēzus Kristus dzīvē un nāvē.

Zināma brīvība atpazīt labo

Bet no paradīzes izdzītais cilvēks uzsāk jaunu dzīvi jaunā pasaulē.

Dieva un cilvēka ceļi vēsturē krustojās, iet savu gaitu un kādreiz nemaz nesatiekās.

Reinholds Niburs noskaidrojumu par cilvēka dabu un likteni nosauc par "paša indivīda vizuatraucošāko problēmu", kas uzdod noteiktus jautājumus par to, kāpēc man vispār dzīvot un kā man būtu jādzīvo.

Atbildēt uz šo izaicinājumu nozīmē atzīt, ka cilvēks ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības un caur to cilvēka realitāti raksturo zināma brīvība atpazīt to, kas ir labs.

No šāda redzes viedokļa, fundamentālā kapiāte, kas atšķir cilvēku no visas pārējās radības, ir viņa iespējas izvērtēt un atšķirt to, kas labs un ļauns un tādējādi izdarīt morālu izšķiršanos. Labs ir labs tā neapstrīdamā labuma dēļ un izšķirties par šo labumu tad arī kļūst cilvēka morālais izaicinājums.

Jautājums ir par to precīzi, cik aptveroša šī cilvēka brīvība un racionalitāte īstenībā ir. Šo racionalitāti var saukt arī par sirdsapziņu. Ikdienas valodā ar to saprot vērtību un principu kopību, ko kāds cilvēks uzskata par savu. „Tā saka mana sirdsapziņa” ir apgalvojums par manis paša pasauli. Bet no kurienes ir iegūta šī pasaule, tai piederošās vērtības un principi?

Ņemot vērā mūsdienu konteksta aizvien pieaugošo daudzveidību, vairs nav pārliecinoši, ka jebkāds plaši izplatīts stāsts par to, kāda ir laba cilvēka dzīve, būtu universāli pieejams.

Turpinājums Raudošais Dievs un samulsušais cilvēks

Tāpēc pārlieku liela ticība cilvēka plašai morāles apziņai nepārliecina, ja tiek ņemtas vērā dažādu kontekstu, tradīciju un vides iezīmes un no tā izrietošā pārliecība, ka ētiskie ieskati tiek konstruēti arī no specifiskiem sociāliem un kultūras kontekstiem, kā arī tradīcijām.

Revolūcijai pret Dievu ir konsekvences

To jau sākotnēji nosacīto izvēles brīvību ierobežo vēl iedzimtā grēka realitāte, kas savā dziļākajā būtībā sastāv no revolūcijas pret Dievu.

Cilvēka revolūcijai pret Dieva norādījumiem neaizkārt zinības koku ir konsekvences.

Tā iemesla dēļ cilvēks nostājās vēsturē priekšā gan kā, radīts pēc Dieva tēla, gan kā grēcinieks. Šis ieskats, sakņots teoloģiskā reālisma tradīcijā, ņem vērā gan cilvēka realitātes iespējamības, gan tās ierobežojumus. Vadoties no šīs pieejas, cilvēka dabu raksturo nosliece gan uz sākotnējo labumu, gan arī iedzimto grēcīgumu.

Tādā veidā gan labums, gan grēks kļūst par cilvēka dzīves nemainīgo realitāti.

Balstoties šajā uzskatā, nav iemesla būt pārliekam optimistam attiecībā uz cilvēka morālajam iespējam: iedzimtā grēka sekām, izrādās, ir lielāka ietekme uz cilvēkiem, nekā tam, kas ir palicis pāri no sākotnējā labuma. Dievs tā arī saka:

„Cilvēka sirdsprāts ir ļauns no mazām dienām” (1. Moz. 8, 22)

Ko šis cilvēka grēcīgums un ļaunums sevī ietver ir plašs jautājums.

Pēc pirmās revolūcijas pret Dievu, protams, seko nākamās un starp tām ir arī katra cilvēka personīgie pāridarījumi iepretī tam, kā būtu jābūt, bet kā nav. Romas katoļu tradīcijā runā par septiņiem kardināliem grēkiem. Tie ir lepība, skopums, nešķīstība, skaudība, dusmas un kūtrība. Šo kardinālo grēku izpausme ir dažāda pēc tā satura un formas, no viena darījuma attīstās otrs un cilvēks it kā ienāk tādā labirintā, kur atsevišķas situācijas vienīgā izvēlē ir atšķirt starp diviem ļaunumiem mazāko.

„Cilvēka stāsts nav uzvaras stāsts”, atzīst Reinholds Niburs.

Un šis stāsts nav stāstījums par kādu abstraktu cilvēku, bet viena versija par mums pašiem.

Varbūt un droši vien mums gribētos būt labākiem nekā to izgaismo šī homīlija, bet atzīt patiesību par sevi arī ir tikums.

Iznāk tā, ka vienīgā morālā atšķirība starp cilvēkiem ir mūsu personiskā labuma un mūsu personiskā ļaunuma samērs. Tas, protams, ir ļoti nopietns burts, skaitlis, simbols, jēdziens, kurš mums palīdz ieraudzīt to, ka neviens nav absolūti labs un ka neviens nav arī absolūti ļauns.

Visi cilvēki ir labi līdz tam brīdim, kamēr viņu intereses nesadurās ar citu cilvēku interesēm. Tad šis labums pamatīgi sašķobās un tad kaut ko ieraugam tieši par šo līdz tam tik pieklājīgo un piemīlīgo cilvēku. Mēs ieraugam tieši viņu. Šis šķobīgais labums un klātesošais ļaunums mijās katrā cilvēkā un to dara noteikti un nepārtraukti. Un rievās, ko šī mijāšanās atstāj, veido to, ko saucam par kāda ļoti konkrēta indivīda seju.

Šīs reālistiskās antropoloģijas spēks ir saredzēt cilvēkus nepārtrauktā spriedzē starp to iespējam un ierobežojumiem, izgaismojot cilvēka dabas pretrunību.

No tā izriet utopisku cerību un sentimentalitātes kritika: nesagaidīt par daudz, tajā pat laikā tas pasauli saredz viņpus vispārēja pesimisma un pilnīgās rezignācijas, nesagaidot neko.

Nemitīgas spriedzes situācija starp vēlēšanos saredzēt un ievērot citu cilvēku vajadzību un intereses un vienaldzība pret to, ir vide, uz kuras tiek izspēlēta cilvēka morālā drāma.

Šī cilvēku cietsirdība un lielā nevēlēšanās saprast citam kļūst par kavēkli labākai dzīvei. To atzīt nozīmē ar to rēķināties un, izejot no tā rīkoties, nevis to cerēt no debesu valstības piepildījuma zemes virsū vai ar pazemīgu pacietību gaidīt uz pasaules galu.

Tieši šeit kristīgā ticība sniedz cilvēka dzīves jēgas izgaismojumu, nonākot gan pie grēka neizbēgamības, gan Kristus pestīšanas izaicinājuma, kas transcendē ne tikai cilvēka morāles sasniegumus, bet arī pašu vēsturi.

„Neiespējama iespējamība”

Kristus, pats ienākdams vēsturē, atklāj, cita starpā, ka cilvēka dzīvei ir jēga arī pašā vēsturē.

No šāda redzes viedokļa vēsture nav tikai kāds pagaidu stāvoklis, kurā katram ir jāizcieš savs sods un jāizpērkās ar labiem darbiem, lai atkal atgrieztos savā pirmatnējā sākumā. Vēsturei ir jēga tāpēc, ka tajā ir kāda daļa Dieva valstības, kas apšaubā cilvēku kulturā gandrīz vai nepārsūdzami iesakņoto uzskatu, ka dzīves jēgu sastāda cīnīšanās un dzīšanās būt veiksmīgam.

Turpinājums **Raudošais Dievs un samulsušais cilvēks**

Tā ir tā nepiepildamā cilvēka vēlēšanās ne tikai pēc vairāk ekonomiskas labklājības, bet arī pēc vairāk dzīves platības un varas, un visa tā, kas to spēj vēlreiz un vēlreiz un varbūt pat vēlreiz pavairot.

No šāda redzējuma dzīvē, kurā Tu esi nopircis māju, piepildījis to ar mantām, nopircis mašīnu, sasniedzis kādu noteiktu stāvokli savās dzīves geto un saņēmis apliecinājumu no sev līdzīgiem, ir jēgpilna. Tu esi tas, cik tu esi gatavs uzņemt, pieņemt, dzīvot tajā, kas ir vispārīgi atzīts, populārs, kam tajā dienā ir visaugstākā cena cilvēku tirgū. Bet Kristus jautā:

„Jo ko tas cilvēkam palīdz, kad tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?” (Mt. 16, 26)

Kristus izaicinājums ir atrast dzīves veiksmīgumu, dzenoties pēc kaut kā pavisam cita, dzenoties pēc pašas Dieva valstības. Savā dziļākajā būtībā te ir runa pēc dzīšanās izprast, apzināt un dzīvot pēc mīlestības augstā baušļa, kurš izteikts Jaunās Derības ētiskajā imperatīvā:

„Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.” (Mt.22:39)

Kristietības vēsturē nav dievišķās mīlestības vēsture. Bieži vien Baznīcas dzīvē ir bijusi tai klajā pretruna, nenoliedzot atsevišķus notikumus, kad tā ir tai pietuvojusies un atsevišķus notikumus, kad tā tajā ir pat dzīvojusi.

No malas noraugoties pašu kristiešu dzīve ir bijusi vislielākā piedauzība iepretī Kristus ētiskajam imperatīvam. Un arī bargākā kritika kristīgajai pasaulei saistās ar to, ka starp tās mācību un dzīvesveidu pastāv milzīga aiza.

Šajā sakarā Reinholds Niburs runā par „neiespējamo iespējamību”. Viņš saredzēja, ka dzīšanās pēc Dieva valstības var kļūt par piepildījumu cilvēka dzīvei, bet jo vairāk kāds no mums tai pietuvojās, jo skaidrāk mēs ieraugam, cik ļoti tālu mēs no tās esam. Te ir runa par vēl vienu paradoksus cilvēka vēsturē. Viņš un viņa iet uz priekšu, bet nekad paši nerasniedz to, līdz kam no visas sirds, prāta un dvēseles būtu vēlējušies aiziet. Dieva valstība vēsturē paliek neiespējama iespējamība, kas nāk, bet, ko nekad pilnībā nevar aptvert un atvest, jo kārtējo reizi kaut kas ļoti pietrūkst. Līdz kautkam netiek aiziets. Kaut kas pāiet garām. Un mēs paši paejam garām. Un tad pavisam aizejam.

No šāda redzes viedokļa cilvēka ļaunumam un cilvēka labumam nav Dieva noteiktu robežu, tāpat kā nav dievišķu garantiju, cik tālu cilvēks var pietuvoties Dieva valstībai vai cik ilgi tai pietuvoties, tur varētu uzskatīt. Katram atsevišķam cilvēkam un paaudzei šī cīnīšanās ir jāizcīna no gala. Katrs atsevišķs cilvēks un paaudze var kļūdīties. Arī es varu kļūdīties un sagraut sevi. Bet arī es varu sevi būvēt, celt, nesamaitāt. Šīs uzvaras un zaudējumi nekad nav statiski un tādā veidā katra diena cilvēka vēsturē ir stāsts par to, ar ko to dienu mēs paši pienesam.

Raudošais Dievs un samulsušais cilvēks

Lai cik dažādas būtu arī cilvēku dzīves, viena versija tās vispārināt, ir ieskatīt, ka mums reti kad iznāk to nodzīvot līdz galam, tā, kā mēs to būtu vēlējušies.

Pat, ja tā tiek dzīvota ilgi, ilgi, tu nonāc situācijā, kad tā tevi visā pilnībā neapmierina. Tu vēl daudz ko vēlētos, ko tu vairs nevari vai nespēji, tu varbūt vēlētos to mainīt, ko atsaukt, citādi darīt vai vispār nebūt.

Rūdolfa Blaumaņa Pazudušais dēls jautā: „Kādēļ ar neizdevušos dzīvi nevar darīt tāpat kā neizdevušos cimdu un adīt no jauna?”

Bet dzīvei nav jābūt neizdevušai, lai jautātu kāpēc to nevar adīt no jauna. Šī lielā rokdarbnieka vēlēšanās šķiet kādu reizi pamostās katrā cilvēkā, jo nevienam no mums tā absolūti labi ar saviem cimdiem nav gājis.

Ingmara Bergmaņa filma ”Faniņa un Aleksandrs” Aleksandrs pārvieto figūras uz sava mazā mājas teātra skatuves un veido pats savu noslēpuma tīto un citiem neuzmināmo drāmu par pasauli.

Dzīves drāmas uzveduma pašā pēdējā ainā ir tikai divas personas.

Cilvēks šajā skatā ir samulsis. Viņš gribētu it kā smaidīt, bet no malas izliekās, kad viņam pa īstam nosāpās. Tagad slīdošās bildēs tiks izrādīta tieši viņa dzīve un to izrādīs, kāds, kurš to pazīst tā īsti un līdz galam. Notiek pati izrādīšana.

Arī pats izrādītājs skatās līdzī. Un šajā līdzskatīšanās Viņš aizlūzt, aizlūzt tāpat kā toreiz, kad viņa Radīšanas projekts pirms vēstures sākuma izgāzās. Tikai šoreiz izrāde ir par vēstures beigām.

Tur stāv samulsušais cilvēks un raudošais Dievs.

Jautāsim sev: „Kāpēc Dievs raudāja?”

Mācītājs Dr. Normunds Kamergrauzis

2012.g. 20. oktobrī Gustaf Vasa baznīcā Stokholmā ar lepnumu un pacilātību klausījamies Lūcijas Garūtas un Andreja Eglīša kantāti “Dievs, tava zeme deg!”

Koncertā piedalījās: Stokholmas latviešu koris, diriģente Gaida Rulle, baritons Pāvils Johansons, tenors Christer Wikmark un ērgelnieks Göran Grahn.

Sarīkojumā vēl arī piedalījās: Stokholmas latviešu skolas 6. un 8. klases audzēkņi, dzejnieks Juris Kronbergs, prāveste Ieva Graufelde (A. Eglīša Latviešu Nacionālā Fonda pārstāve), Daina Pormale (Lūcijas Garūtas Fonda vadītāja).

Emila Dārziņa skolās audzēkņu koncerts 2012.g. 7. oktobra dievkalpojumā Somu baznīcā

2012.g. vasaras beigās mūzikas audzēkņi no Zviedrijas un Latvijas satikās lai izaicinātu un iedvesmotu viens otru piedaloties ģipša Eiropas Savienības atbalstītā kamermūzikas apmācības projektā. Skolotāji no vairākām zemēm dalījās ar savu pieredzi un ekspertīzi ar šiem jauniem un talantīgiem mūziķiem.

Kurss iesākas ar mūzikas sacensību, kurā kamermūzikas ansamblī izrādīja savu prasmī. Sekojošās nedēļās meisterīgie skolotāji mūziķu prasmes izsmalcināja, papildināja un veicināja. Mūziķu centīgais darbs kulminēja ar iespaidīgu noslēguma koncertu.

Dievkalpojumā bija izdevība redzēt un ieklausīties nākotnes klasiskās mūzikas zvaigznēs no Latvijas un Zviedrijas.

Adventa mūzikas dievkalpojumā 2012.g. 1. decembrī Somu baznīcā

Piedalījās: Ansamblis Christer Wikmark vadībā un Latviešu skolas audzēkņi Ievas Lāses vadībā.

Kasieres informācija

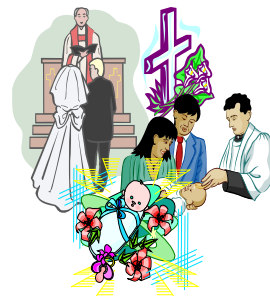
Vispirms vēlos visiem draudzes locekļiem pateikties par pagājušā gadā sniegto ekonomisko atbalstu samaksājot draudzes nodevu un ziedojot citiem pasākumiem!

Pēdējos gados valsts pabalsts samazinājies jo draudzei pašai jāsegdā 50% no saņemtā pabalsta - tādēļ kolektīvi, ziedojumi un draudzes nodevas ir ļoti nozīmīgas draudzes turpmākai darbībai. Mēs būsim pateicīgi par katru, mazu vai lielu, ekonomisko atbalstu.

Lai valdei un padomei darbs justos lietderīgs, svarīgi ir arī jūsu līdzdalība draudzes darbā, galvenokārt apmeklējot mūsu dievkalpojumus. Jūsu aktīvā līdzdalība mums dod prieku darboties un censties vēl vairāk!

Priecāšos arī par katru rakstu, ziņojumu *Draudzes ziņās* – piemēram ziņas par laulībām, piedzimušajiem bērniņiem, kristībām, jubilejām utt. Saprotams arī atvadu un piemiņu vārdus.

Jūsu kasiere Kristīne

Pievienoju iemaksas zīmi 2013.g. draudzes nodevām un ziedojumiem.

Draudzes mācītāja:

Prāv. Ieva Graufelde

Malmvägen 16 B, 4 tr.

191 60 Sollentuna

Tālr.: 08-96 97 67

ieva.graufelde@brevet.se

Draudzes priekšsēde:

Zane Zalkalne

Björkqvallavägen 10F

194 77 Upplands Väsby

Tālr.: 08-590 314 35

Tālr.: 070-632 20 06

zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un

"Draudzes ziņas" sastādītāja:

Kristīne Bergholca

Sickla Kanalgåta 81

120 68 Stockholm

Tālr.: 0708 69 69 02

kristine@abc.se

Kapa jautājumi kārtojami pie:

Zaigas Zalkalnes

Tālr.: 073-632 55 81

Skidvägen 5

129 49 Hägersten

Mājas lapa:

www.draudzes.se

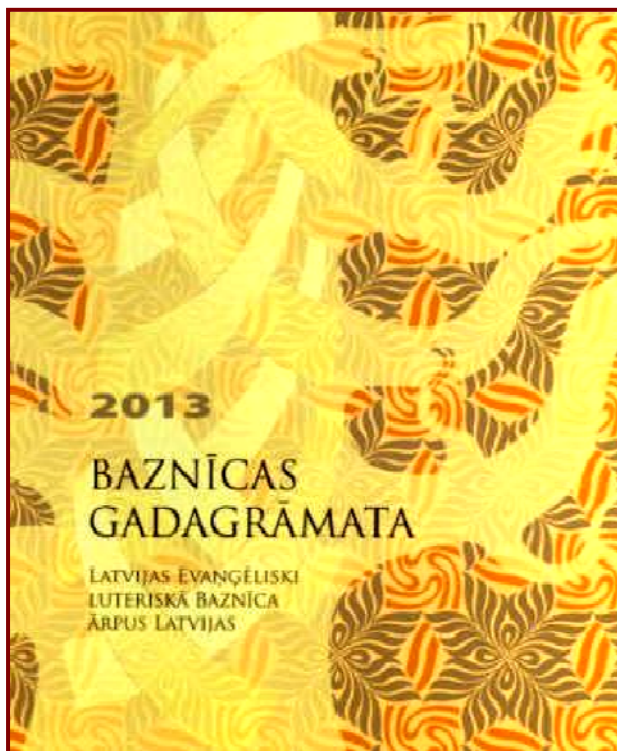
Draudzes pasta tekošā rēķina

konta numurs:

35 17 73 – 7

Lettiska Församlingen i Stockholm

Baznīcas Gada Grāmata

Grāmatu var pasūtīt pie Kristīnes Bergholcas,
e-pasts kristine@abc.se, telefons 0708-69 69 02

Cena: 150.- kronas

Iemaksāt kontā 35 17 73 – 7
Lettiska Församlingen i Stockholm